

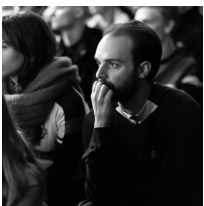

© kvde.be

Waarover ik fantaseer als ik over de liefde fantaseer

SARA HAECK

Liefde is een
uitvinding van een
sadistische
kleuterleider

Elie Agniel

Gezien op 20 februari 2025

Monty, Antwerpen

‘Waarover ik fantaseer als ik over de liefde fantaseer’ van theatermaker Sara Haeck heeft een sterk concept: een resem fragmenten toont hoe de samenleving vandaag naar liefde kijkt. Het levert een hilarische voorstelling op, maar frustrerend genoeg verzandt het ook telkens weer in clichés.

25 FEBRUARI 2025

Terwijl de toeschouwers hun plaats zoeken, zit Bart Hollanders op een stoel met een fles helium tussen zijn benen. Hij blaast er ballonnen mee op. Rond hem staan Chloë Onyinye, Goele Derick en Sara Haeck. Zij houden de ballonnen vast. Op de achtergrond klinkt een melodramatische operaversie van het bekende bossa nova lied ‘The Girl from Ipanema’. Dan laten ze de ballonnetjes op (sic). Onyinye steekt van wal met een speech over wat zij uit een relatie wil. Die moet overdonderen, praktische zaken moeten tot het minimum beperkt, geen gedeelde agenda wél de wereld voelen. Niet bespreken wat je die avond gaat eten, wel iemand die in alle talen van de wereld leert zeggen ‘ik hou van jou’.

Derick neemt de monoloog van Onyinye over en reflecteert op haar eigen liefdesleven als oudere vrouw. Ze heeft zich te lang laten betoveren (of vergiftigen?) door de liefde. Dat er op de wereld altijd twee mensen zijn die bij elkaar passen is volgens haar een uitvinding van een sadistische kleuterleider. Alleen ben je in onze samenleving onvolkomen. Alle liefde betekent afhankelijk zijn, in plaats van je eigen potentieel naar waarde schatten.

Met deze twee eenvoudige scènes, is het opzet van ‘Waarover ik fantaseer als ik over de liefde fantaseer’ duidelijk. Het stuk inspireert zich op een rijke traditie aan romantische komedies. Theatermaker Sara Haeck brengt geen overkoepelend plot maar poogt een collage aan melodramatische, komische of romantische scènes te brengen. Telkens zoeken de acteurs de grens op tussen gratuite meligheid en een diepere waarheid. Hoewel de scenografie erg sober is, bevat ze een reeks aan elementen die verwijzen naar de melige warmte van de films van Douglas Sirk, de cineast die in de jaren 1950 bekend stond om zijn

melodrama's. Bureaulampen in fifties stijl verlichten de hoeken van een gigantisch roos tapijt. Aan de zijkant staan een schrijftafeltje met een pak zakdoeken, een stapel blauwe matrassen en twee kledingrekken. Voor elke scène doen de acteurs een nieuwe tenue aan, verplaatsen ze de matrassen of de tafel en stoelen.

Deze voorstelling is frustrerend omdat er zoveel aanleidingen zijn voor een boeiend stuk.

De kracht van een goede collage is dat in de veelheid van fragmenten een helder idee verschijnt. 'Waarover ik fantaseer als ik over de liefde fantaseer' zit frustrerend genoeg vol aanleidingen om een vernieuwende, verfijnde reflectie vorm te geven maar verzanden vaak in clichés. Op zich hoeft dat geen probleem te zijn, denken in gemeenplaatsen is een valabele techniek om onderhuidse spanningen in de samenleving te onderzoeken. Een goede romcom speelt net met stereotypen en wat er achter de voorspelbaarheid van personages zit. Denk maar aan de werken van Sirk, maar evengoed aan series als 'Desperate Housewives'. 'Waarover ik fantaseer als ik over de liefde fantaseer' raakt spijtig genoeg niet zo ver.

Dat is erg duidelijk wanneer Haeck en Hollanders de beroemde scène naspelen uit Ruben Öslund's Triangle of Sadness. Hoofdpersonage Carl maakt zich tijdens een etentje op restaurant boos omdat hij als man altijd de rekeningen moet betalen voor zijn vriendin Yaya, ook al verdient ze meer dan hem. Öslund spendeert het resterend uur van de film in nuance te brengen in dit debat tussen beiden. Carl wil uit genderpatronen breken. Yaya, een influencer, wint er net haar brood mee. Genderrollen zijn voor haar existentieel. De hele context ontbreekt spijtig genoeg in de versie van Haeck en Hollander, waardoor de twee vooral lijken op een oud, bikkelend stel.

Door het overacteren, dat moet verwijzen naar romantische komedies, en de gigantische hoeveelheid aan scènes, lukt het niet om van de fragmenten een collage te maken en blijft het bij een verzameling grapjes. Soms zijn ze nietszeggend, oppervlakkig. Sommige fragmenten maken aanstalten om een punt te maken, maar eindigen dan toch gewoon lacherig. Een getrouwd koppel dat al jaren moeite heeft met seks besloot om een open relatie aan te gaan. De man blijft twee keer per maand thuis met de kinderen terwijl de vrouw op avontuur gaat. Hoewel ze betere seks hebben, voelt de man zich afgewezen. Vroeger was hij haar enige paard, vertelt hij hinnikend, nu een van de vele die ze soms van stal haalt. De conclusie is niet dat ze proberen, communiceren, zoeken. Wel eindigt het fragment in een reeks woordgrapjes over paarden en de idee dat open relaties tot niet meer dan jaloezie leiden. Wanneer Derick in de ene scène toont hoe moeilijk het voor sommige alleenstaande ouderen is om nog te geloven in De Liefde, brengt ze in de andere scène een persiflage van een oude vrouw die een 15-jaar jongere *toyboy* als partner neemt. Hij wil wanhopig horen dat ze van hem houdt, zij wil alleen maar aantrekkelijk gevonden worden.

Deze voorstelling is frustrerend omdat er zoveel aanleidingen zijn voor een boeiend stuk. De scenografie is sober maar sterk. De acteurs op scène spelen goed op elkaar in. Het hele stuk is hilarisch van het begin tot het einde. En ook het opzet zit goed: een reeks fragmenten als een collage bij elkaar halen om

zonder veel woorden te tonen hoe we vandaag naar liefde kunnen kijken. Maar het resultaat blijft achter. De fragmenten zetten niet aan tot denken. Geen reflectie over andere vormen van relaties, over zoeken naar hoe en waarom samenzijn, geen twijfel noch nuance. Wel doet het stuk iets waar we deze tijden echt geen nood aan hebben: conservatieve clichés bevestigen.